

Arrest

nr. 230 154 van 12 december 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster die volgens haar verklaringen België binnenkwam op 13 februari 2018, verklaart er zich op 18 februari 2018 een eerste maal vluchteling te zijn.

1.2. Op 25 juli 2018 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, waartegen verzoekster geen beroep aantekende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.3. Op 1 oktober 2018 verklaart verzoekster zich een tweede maal vluchteling te zijn.

1.4. Op 5 juli 2019 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoekster werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, H.A., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnische Hazara te zijn, en het sjiiitische geloof te belijden. U kent uw geboortedatum niet maar verklaart 65 jaar oud te zijn. Uw geboorteplaats is het dorp Mirzaulang in het district Sayyad van de Afghaanse provincie Sar-i Pul. Ergens voor het ogenblik dat Afghanistan een republiek werd (in 1973) bent u getrouwd met A. en jullie kregen vier kinderen, waarvan er drie jong gestorven zijn. Uw enige overlevende dochter, R., is minderjarig en zij bevindt zich bij u in België. Uw man was landbouwer en u was zelf huisvrouw. Op zekere dag in de maand asad van het jaar voor uw vertrek uit Afghanistan (=juli/augustus 2017 in de Westerse kalender) vertrok uw man zoals gewoonlijk in alle vroegte naar de velden. Enkele uren later brak er overal om u heen een vuurgevecht los en u kreeg te horen dat de taliban een verrassingsaanval hadden ingezet. U wachtte bang af tot uw echtgenoot zou terugkeren maar uw buurman maakte zich klaar om te vertrekken met de wagen en hij overtuigde u dat u met uw dochter mee op de vlucht moest naar de provinciehoofdstad, en dat uw man voor zichzelf kon zorgen. De aanval van de taliban duurde twee dagen, gevolgd door een tegenoffensief van het regeringsleger dat twaalf dagen lang aansleepte. Pas dan kregen jullie te horen dat burgers mochten terugkeren naar de regio om de doden te identificeren. Uw man bleek één van de overledenen te zijn, en uw huis was platgebrand. Ook van jullie veestapel bleef niet veel over. Net als de meeste mensen uit uw streek verkoos u om niet langer daar te blijven maar naar Mazar-e Sharif te vertrekken, waar uw zus woonde. U bleef drie maanden lang in die stad. Uw schoonbroer S., die ook in Mazar-e Sharif woont, kwam te weten wat er zich had afgespeeld en wilde dat uw dochter met zijn zoon zou trouwen, zodat hij de gronden van uw overleden echtgenoot kon inpalmen. De man waarmee uw dochter zou moeten trouwen was echter niet alleen veel ouder dan haar, maar ook al getrouwd. Jullie weigerden het huwelijksaanzoek. Uw zus had een zoon van geschikte leeftijd die nog vrijgezel was en jullie regelden een religieus huwelijk tussen beide. Toen uw schoonbroer dit te weten kwam, begon hij jullie te bedreigen. Uit angst gaf u de opdracht aan uw kersverse schoonzoon om juwelen te verkopen en een smokkelaar te regelen. Jullie gingen met drie naar Kabul, waar jullie twee dagen verbleven alvorens een vlucht naar Turkije te nemen. Jullie bleven twee weken in Turkije en staken dan over naar Griekenland, waar jullie nog eens twee weken bleven. In Griekenland werden jullie door de politie tegengehouden, die jullie al snel weer liet gaan. Jullie verlieten op 13 februari 2018 Griekenland met het vliegtuig, maar bij aankomst in België bleek uw schoonzoon niet op de vlucht te zitten: hij was tegengehouden op de luchthaven in Griekenland en verblijft nog steeds in dat land. Op 18 februari 2018, dienden u en uw dochter in België een verzoek tot internationale bescherming in. U vreest bij terugkeer door de taliban te worden gedood. Uit uw relaas blijkt tevens dat uw concrete vluchtaanleiding een vrees ten opzichte van uw schoonbroer S. is. Ter ondersteuning van uw asielrelaas hebt u geen documenten neergelegd.

Op 25 juli 2018 werd u een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus betekend. Er kon immers geen geloof gehecht worden aan uw beweerde herkomst uit het district Sayyad en bijgevolg bleken uw problemen die u daar zou gekend hebben eveneens niet geloofwaardig. U tekende geen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) tegen deze beslissing.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 1 oktober 2018 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Heden stelt u dat u over alles gelogen had bij uw eerste verzoek om internationale bescherming op aanraden van de smokkelaar. In werkelijkheid hebben u en uw dochter immers jullie hele leven gependeld in Chendawol, een wijk gelegen in Kabul-stad. Naast uw dochter heeft u nog een zoon, A.M. (O.V.: 5.094.614), die lang geleden reeds naar België reisde en hier nog steeds verblijft. Vier jaar geleden overleed uw man aan maagkanker. Hierdoor kwamen uw dochter en u helemaal alleen te staan en werd overleven in Kabul moeilijk. U regelde vervolgens het huwelijk van uw dochter met J.. In 2016, drie jaar na de dood van uw man, verliet u samen met uw dochter en haar man het land en reisde naar Europa. De man van uw dochter bleef achter in Griekenland en verblijft hier nog steeds. U slaagde er samen met uw dochter wel in om verder te reizen en diende vervolgens in België een eerste verzoek om internationale bescherming in.

Uw tweede verzoek om internationale bescherming werd op 30 januari 2019 ontvankelijk beoordeeld en zowel u als uw dochter werden gehoord door het CGVS. Bij terugkeer naar Kabul vreest u geen bestaan te kunnen uitbouwen als alleenstaande vrouw.

Ter staving van uw tweede verzoek om internationale bescherming legt u uw originele paspoort en tazkara neer, evenals betalingsbewijzen van het geld dat uw broer jullie betaalde vanuit België. U

voegde hier later tevens de kopieën van de volgende documenten aan toe: de opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud van uw advocaat, foto's van het huwelijk van uw dochter en de Griekse documenten van uw schoonzoon.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u slecht te been bent en last hebt van een hoge bloeddruk (CGVS 5/03/2019, p.3, 8). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u in een goed toegankelijk lokaal geïnterviewd en u voldoende pauzes genomen tijdens het interview. Uit uw beperkte mobiliteit blijkt geenszins dat u niet in staat zou zijn om de vragen tijdens het interview naar behoeven te beantwoorden.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 a) en b) en c) van de Vreemdelingenwet.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle **medewerking** te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS 5/03/2019, p.2; CGVS 2/05/2019, p.2, CGVS dochter, p.2-3), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd immers vastgesteld dat u essentiële informatie tracht achter te houden betreffende **uw netwerk in Afghanistan en de identiteit van uw dochter**.

Hierbij wenst het CGVS allereerst te benadrukken dat uit het administratief dossier van uw eerste verzoek om internationale bescherming blijkt dat u niet terugdeinst voor het misleiden van de Belgische asielinstanties op basis van leugenachtige verklaringen in de hoop zo een positieve beslissing te bekomen. U bevestigt deze leugens overigens zelf gedurende uw interviews die u aflegde in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming (CGVS 5/03/2019, p.4). Deze houding wijst niet alleen op een totaal gebrek aan medewerking, maar biedt bovendien geen garanties dat u heden niet opnieuw gebeurtenissen danig zou trachten te manipuleren zodat u een positieve beslissing zou krijgen. Uit onderstaande uiteenzetting blijkt duidelijk dat u zich ook heden beroept op leugenachtige verklaringen.

Zo blijkt dat u essentiële informatie tracht achter te houden betreffende de **identiteit van uw dochter**. Het is immers zeer merkwaardig dat u in staat bent om uw eigen originele tazkara en paspoort voor te leggen, maar dat er niet in slaagt om ook maar enig identiteitsdocument betreffende uw dochter voor te leggen. U verklaarde namelijk oorspronkelijk dat uw paspoort werd afgenomen door de smokkelaar (CGVS 5/03/2019, p.5). U sprak deze stelling evenwel zelf tegen wanneer u bij het gehoor van uw dochter plots toch uw originele paspoort en tazkara neerlegde. Er is evenwel geen enkele reden waarom u het originele paspoort van uw dochter, waarvan u tevens stelde dat het in beslag genomen werd door de smokkelaar, niet eveneens kan voorleggen. Alles wijst er dan ook op dat u moedwillig documenten achterhoudt van de Belgische asielinstanties daar ze mogelijk informatie bevatten waarvan u niet wilt dat die gekend is. In dit kader wenst het CGVS tevens op te merken dat u op deze wijze nooit de leeftijd van uw dochter heeft aangetoond. Dat u haar paspoort niet voorlegt doet dan ook vermoeden dat u de werkelijke leeftijd van uw dochter tracht te verbergen. Er zijn bovendien meerdere elementen die dit vermoeden bevestigen. Zo is het bijzonder opvallend dat uw zoon en dochter maar liefst 28 jaar met elkaar verschillen. Daarnaast verklaarden zowel u als uw dochter dat uw dochter en haar echtgenoot een leeftijdsverschil hebben van twee jaar (CGVS 2/05/2019, p.8; CGVS dochter, p.8). Uit het Griekse document van uw schoonzoon blijkt echter dat hij geboren is in 1998, hetgeen betekent dat uw dochter in 2000 zou geboren zijn en dus niet in 2002 zoals u zelf stelt. Wat er ook van zij, u

houdt duidelijk informatie betreffende uw dochter achter waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen reeds op losse schroeven komt te staan.

Daarnaast kan tevens worden vastgesteld dat u essentiële informatie achterhoudt betreffende uw **netwerk in Kabul**. Zo kon u allereerst niet op doorleefde wijze vertellen over de periode van drie jaar waarin u zonder uw man leefde in Kabul (CGVS 5/03/2019, p.5). U gevraagd naar welke problemen u kende als alleenstaande vrouw in Kabul kwam u immers niet verder dan de verklaring dat u heel veel problemen kende, maar u slaagde er ondanks verschillende vragen niet in om deze problemen te concretiseren (CGVS 5/03/2019, p.4, 5, 6, 8). U sprak alleen van medische problemen, maar deze staan los van uw bewering alleenstaand te zijn (CGVS 5/03/2019, p.5). Bovendien staat uw verklaring Afghanistan te hebben verlaten omdat u er als alleenstaande vrouw niet kon leven rechtlijnig tegenover uw verklaring dat u nog drie jaar na de dood van uw man in Afghanistan leefde (CGVS 5/03/2019, p.5). Uw bewering dat u zodanig lang moest wachten op geld om de smokkelaar te kunnen betalen biedt hierbij geen verschoning aangezien u duidelijk wel kon rekenen op de financiële steun van uw zoon (zie betaalbewijzen zoon in administratief dossier). Uw beperkt doorleefde verklaringen over uw leven als alleenstaande vrouw in Kabul doen dan ook vermoeden dat u in feite wel op een netwerk kon rekenen in Afghanistan. Deze veronderstelling wordt bevestigd door uw tegenstrijdige verklaringen over het netwerk waarop u in Afghanistan kon rekenen. Zo hield u aanvankelijk voet bij stuk dat u op niemand kon rekenen in Kabul tot u geconfronteerd werd met de verklaring in uw eerste verzoek om internationale bescherming dat uw dochter getrouwd was (CGVS 2/05/2019, p.7). Slechts na deze confrontatie gaf u aan dat uw dochter getrouwd was met een man uit Kabul en dat hij verschillende maanden bij u inwoonde (CGVS 2/05/2019, p.7-8). Hieruit blijkt echter duidelijk dat u in feite geen alleenstaande vrouw was. Bovendien heeft uw schoonzoon nog een broer, een zus, een moeder, een nonkel langs moederszijde en een nonkel langs vaderszijde die allen in Kabul wonen (CGVS 2/05/2019, p.8; CGVS dochter, p.9). Wanneer u vervolgens verder bevraagd werd over de organisatie van het huwelijk bleek dan weer dat u hiervoor kon rekenen op een netwerk van verre familieleden (CGVS 2/05/2019, p.8). Ook bij het regelen van de begrafenis van uw man kon u blijkbaar rekenen op de steun van zijn familie en die van de Hazaragemeenschap (CGVS 5/03/2019, p.9). Daarnaast kon het CGVS het dossier van uw zoon, A.M. (O.V.: 5.094.614), raadplegen. Ter volledigheid wenst het CGVS op te merken dat dit dossier werkelijk uw zoon betreft aangezien de verklaringen van u en uw zoon M. overeenkomen. Zo verklaarden jullie allebei onder meer dat M. reeds in Afghanistan getrouwd was en een zoon genaamd Mustafa uit dit eerste huwelijk heeft (CGVS 2/05/2019, p.3). U herkende tevens de naam van de eerste vrouw van uw zoon (CGVS 2/05/2019, p.3). U benadrukte eveneens dat u ook gekend bent als Fatima, de naam die uw zoon voor u gebruikt (CGVS 2/05/2019, p.5). In de vergelijking van jullie beider dossiers kwam echter een grote tegenstrijdigheid aan het licht. Uw zoon verklaarde immers dat hij op het moment van zijn verzoek om internationale bescherming in 2001 een broer genaamd Jawid had die toen tien jaar oud was (zie gehoorverslag zoon in administratief dossier). U, daarentegen, verklaarde herhaaldelijk dat u slechts een zoon had en dat dit de man is waarbij u in België verblijft (CGVS 2/05/2019, p.3, 5). Geconfronteerd met de verklaring van uw zoon ontkende u deze verklaring ten stelligste (CGVS 2/05/2019, p.5-6). Ook na herhaaldelijke confrontaties, de uitleg van het belang van eerlijke verklaringen en een pauze waarin u samen met uw dochter over een geschikt antwoord kon bezinnen, bleef u de verklaring van uw zoon ontkennen (CGVS 2/05/2019, p.5-6). Uiteindelijk beweerde u dat dit misschien wel een van de kinderen kon zijn die u heeft gekregen, maar dat hij overleed op jonge leeftijd (CGVS 2/05/2019, p.6). U gaf echter aan dat de drie andere kinderen die u ooit heeft gekregen buiten R. en M. allemaal stierven op een leeftijd van twee of drie jaar, de zoon Jawid waar M. over sprak was echter al tien jaar oud ten tijde van diens interview (CGVS 2/05/2019, p.6). Wanneer u ook met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd verklaarde u plotseling dat u misschien wel een zoon had die ouder was wanneer die overleed, maar u kon zich dat niet precies herinneren (CGVS 2/05/2019, p.7). Deze verklaring kan echter allerminst overtuigen. Het verlies van een kind is immers voor iedere ouder een zeer traumatische ervaring. Het lijkt dan ook weinig waarschijnlijk dat u zou vergeten dat u een kind verloor dat ouder was dan tien jaar. Alles wijst er dan ook op dat u nog een tweede zoon heeft die in Afghanistan leeft. U gaf overigens aan dat er geen reden was voor uw zoon om over het bestaan van deze broer te liegen bij zijn verzoek om internationale bescherming (CGVS 2/05/2019, p.6). Ook wat betreft uw eigen broers en zussen legde u dubieuze verklaringen af. Zo beweert u heden dat u geen enkele broer of zus heeft en dat zij allemaal bij hun geboorte zijn gestorven (CGVS 5/03/2019, p.5). Bij uw eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde u echter dat u meerdere zussen had. Geconfronteerd met deze verklaring beweerde u dat de smokkelaar u dat deed zeggen (CGVS 2/05/2019, p.4). Het CGVS ziet echter geen reden waarom u in het kader van herkomstfraude zou liegen over het bestaan van zussen. Ook u kon hier geen verklaring voor geven (CGVS 2/05/2019, p.4). Ook wat betreft het gebrekkig contact met uw schoonbroer in Kabul konden uw verklaringen niet overtuigen. Zo gaf u eerst aan dat u een slecht contact had met hem omdat zijn vrouw niet zedig was (CGVS 5/03/2019, p.6). Indien u werkelijk nood had aan een netwerk in

Kabul, kan evenwel van u verwacht worden dat u door deze onzedigheid doorkijkt en beroep deed op deze hulp. Later gaf u dan weer aan dat het gebrekkig contact te wijten was aan het feit dat uw man en zijn broer slechts halfbroers waren (CGVS 2/05/2019, p.4). Deze verklaring is niet alleen volledig in strijd met uw eerder verklaring waardoor ze beiden weinig overtuigend zijn, bovendien heeft u niet concreet kunnen verklaren waarom ze als halfbroers niet met elkaar optrokken (CGVS 2/05/2019, p.4). Bovenstaande doet vermoeden dat u in Kabul kan rekenen op de steun van minstens enkele van volgende personen: uw schoonzoon en diens familie, de stiefbroer van uw man, uw zoon Jawid, uw eigen zussen, uw verre familie, de familie van uw man en de Hazara-gemeenschap.

Bovenstaande leidt ertoe dat er geen geloof kan gehecht worden aan het door u voorgehouden profiel van alleenstaande vrouw, daar u geen zicht biedt op uw werkelijke identiteit en de identiteit van uw dochter.

Een dergelijke handelwijze getuigt geenszins van een daadwerkelijke gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Van een verzoeker om internationale bescherming mag immers ten allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, zijn geboorteplaats, opeenvolgende verblijfplaatsen en familiale situatie.

Verder haalt u geen elementen aan die er op wijzen dat u vervolgd werd in Kabul. U werd hier ruimschoots de kans toe geboden en herhaaldelijk naar gevraagd in uw twee interviews, maar telkens gaf u aan dat er geen andere problemen waren dan de problemen die u kende als alleenstaande vrouw (CGVS 5/03/2019, p.8). Uw dochter haalde evenwel aan dat er af en toe telefoontjes kwamen en dat uw huis bekogeld werd met stenen, maar u laat het na hier enig bewijs van voor te leggen (CGVS dochter, p.11.). Deze problemen zouden bovendien sterk verminderd zijn van zodra uw schoonzoon bij u introk (CGVS dochter, p.12).

Wat betreft uw verklaring dat **alle Hazara vervolgd worden in Afghanistan** dient te worden opgemerkt dat in het Easo rapport "Individuals targeted by armed actors in the conflict" van december 2017 gesteld wordt dat de taliban geen etnische of sektarische agenda hebben, maar alle Afghanen trachten te verenigen in hun strijd tegen de buitenlandse aanwezigheid en de huidige overheid. In dit rapport wordt er melding gemaakt van twee voornaamste soorten aanslagen waarbij Hazara's het slachtoffer werden: aanslagen in grote steden tegen plaatsen waar sjiieten samen komen en voorvallen waarbij Hazara's onderweg tegengehouden en vervolgens veelal ontvoerd worden. Het rapport verduidelijkt evenwel dat het viseren van reizende Hazara's niet alleen afgenomen is, maar vooral dat bij de meeste van deze incidenten de Hazara's niet gevisieerd werden omwille van het behoren tot hun etnische of religieuze groep. Door uw loutere vage verwijzing naar de houding van de taliban ten opzichte van de Hazara's en het onderstrepen van de incidenten met reizende Hazara's slaagt u er allerminst in aan te tonen dat er voor u persoonlijk een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade is enkel omdat u het sjiitisch geloof aanhangt of tot de groep der Hazara's behoort.

De **documenten** die u voorlegt kon bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw paspoort en tazkara tonen immers uw herkomst uit Kabul en uw identiteit aan, hetgeen niet betwijfeld wordt. De betalingsbewijzen van de financiële steun die u van uw zoon hier in België ontving bewijzen enkel dat u kon rekenen op steun van uw familie, hetgeen eveneens niet betwijfeld wordt. Het ontvangen van financiële steun betekent immers niet dat u niet kon rekenen op een netwerk in Kabul. Aan de hand van de Griekse documenten van uw schoonzoon en de huwelijksfoto's heeft u het huwelijk van uw dochter en de verblijfplaats van uw schoonzoon enigszins weten aantonen, maar ook deze informatie wordt niet door het CGVS in twijfel getrokken. Tot slot legt uw advocaat bij de opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud de nadruk op het huwelijk van uw dochter. Hierbij dient allereerst opgemerkt te worden dat alles er op wijst dat uw dochter ouder is dan de leeftijd die u beweert. Aangezien haar leeftijd op geen enkele wijze werd aangetoond zijn er niet voldoende aanwijzingen om te spreken van een kindhuwelijk. Uit de verklaringen van R.A. blijkt overigens geenszins dat er sprake was van dwang om te trouwen. Zo verklaarde ze immers dat ze instemde met het huwelijk en alles wat hier verder bij kwam kijken (CGVS dochter, p.9).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018** (pag.1, 71-77 en 83-84, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, §

28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; en de **COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_cit_y_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. In de rapporteringsperiode

werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Kabul als alleenstaande vrouw moet opgemerkt worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid die verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u een alleenstaande vrouw zou zijn maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikelen 48/2 tot en met 48/5, 57/7ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 4.3.c van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, van artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van "de

algemene motiveringsplicht", van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekster vraagt in hoofddorde om haar als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Per drager brengt de commissaris-generaal op 5 november 2019 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: het rapport "*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*" van juni 2019 en het rapport "*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*" van juni 2019 (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Op 18 februari 2018 dient verzoekster een eerste verzoek om internationale bescherming in. Zij voert aan dat zij wordt bedreigd door haar schoonbroer die zijn zoon wil laten huwen met verzoeksters dochter teneinde de gronden van haar overleden echtgenoot te kunnen inpalmen. Op 25 juli 2018 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kon worden gehecht aan verzoeksters voorgehouden herkomst uit het district Sayyad in de provincie Sar-i Pul. Verzoekster dient tegen deze weigeringsbeslissing geen beroep in bij de Raad, zodat deze beslissing intussen definitief is geworden.

Op 1 oktober 2018 dient verzoekster onderhavig, tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Zij voert aan dat haar verklaringen afgelegd in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming met betrekking tot haar herkomst en haar vluchtrelaas leugenachtig waren. Zij stelt dat zij een zoon heeft die in België verblijft en dat zij Afghanistan is ontvlucht omwille van de problemen die zij in de stad Kabul, waar zij haar hele leven woonde, heeft gekend als alleenstaande vrouw sedert het overlijden van haar echtgenoot. In de bestreden beslissing wordt verzoekster de vluchtelingenstatus geweigerd omdat geen geloof kan worden gehecht aan haar voorgehouden profiel van alleenstaande vrouw in Afghanistan die niet kan rekenen op de steun van een netwerk. Meer bepaald motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat (i) verzoekster in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming leugenachtige verklaringen aflegde, hetgeen aantoonde dat zij er niet voor terugdeinst om de Belgische asielinstanties te misleiden zodat er geen garantie is dat zij ook niet in het kader van onderhavig, tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming leugenachtige verklaringen aflegt; (ii) hoewel verzoekster een originele versie van haar eigen taskara en paspoort voorlegt, zij geen identiteitsdocumenten betreffende haar dochter voorlegt, terwijl verschillende elementen doen vermoeden dat haar dochter in werkelijkheid ouder is dan verzoekster voorhoudt; en (iii) verzoekster geenszins haar beweerde problemen als alleenstaande vrouw in Kabul *in concreto* aannemelijk maakt, temeer daar verschillende vaststellingen doen besluiten dat verzoekster essentiële informatie achterhoudt betreffende haar netwerk in de stad Kabul wat doet besluiten dat zij in deze stad wel degelijk kan rekenen op de steun van meerdere personen. Verder

motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat (i) verzoekster geen concrete elementen aanhaalt waaruit blijkt dat zij werd vervolgd in Kabul; (ii) verzoekster niet *in concreto* aannemelijk maakt dat zij ingeval van terugkeer naar Afghanistan vervolging zou vrezen omwille van haar etnische origine als Hazara en/of haar sjiiitische geloofsovertuiging; (iii) de door verzoekster voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen; en (iv) er onvoldoende aanwijzingen zijn dat het huwelijk van haar dochter een kindhuwelijk betreft.

2.3.2.2. Er dient vastgesteld dat verzoekster er in haar verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Zij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in haar eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

2.3.2.3. Zo motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing vooreerst terecht dat verzoekster in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming leugenachtige verklaringen aflegde, hetgeen aantoonde dat zij er niet voor terugdeinst om de Belgische asielinstanties te misleiden zodat er geen garantie is dat zij ook niet in het kader van onderhavig, tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming leugenachtige verklaringen aflegt.

Op welke wijze de in het verzoekschrift aangehaalde kenmerken van haar profiel, zijnde dat zij een oude en ongeletterde Afghaanse vrouw en weduwe is die behoort tot de minderheidsgroep van de Hazara's, een verschuiving zou kunnen vormen voor de leugenachtige verklaringen die verzoekster aflegde in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming, kan niet worden ingezien en wordt door verzoekster evenmin *in concreto* uiteengezet in haar verzoekschrift. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij/zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem/haar de verplichting rust om zijn/haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Dit geldt ook voor oude of ongeletterde verzoekers om internationale bescherming en voor verzoekers om internationale bescherming die weduwe/weduwenaar zijn of behoren tot een minderheidsgroep.

Redelijkerwijze kan worden verwacht dat, indien verzoekster werkelijk meent dat zij heden internationale bescherming behoeft omwille van de problemen die zij stelt als alleenstaande vrouw te hebben gekend in Kabul, zij hiervan van bij haar eerste verzoek om internationale bescherming melding maakt. Dat verzoekster desalniettemin de noodzaak voelde om in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming een leugenachtig vluchtrelaas te brengen, doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van haar voorgehouden problemen als alleenstaande vrouw in Kabul in het kader van onderhavig, tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming.

2.3.2.4. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat, hoewel verzoekster een originele versie van haar eigen taskara en paspoort voorlegt, zij geen identiteitsdocumenten betreffende haar dochter voorlegt, terwijl verschillende elementen doen vermoeden dat haar dochter in werkelijkheid ouder is dan verzoekster voorhoudt:

*“Zo blijkt dat u essentiële informatie tracht achter te houden betreffende de **identiteit van uw dochter**. Het is immers zeer merkwaardig dat u in staat bent om uw eigen originele taskara en paspoort voor te leggen, maar dat er niet in slaagt om ook maar enig identiteitsdocument betreffende uw dochter voor te leggen. U verklaarde namelijk oorspronkelijk dat uw paspoort werd afgenomen door de smokkelaar (CGVS 5/03/2019, p.5). U sprak deze stelling evenwel zelf tegen wanneer u bij het gehoor van uw dochter plots toch uw originele paspoort en taskara neerlegde. Er is evenwel geen enkele reden waarom u het originele paspoort van uw dochter, waarvan u tevens stelde dat het in beslag genomen werd door de smokkelaar, niet eveneens kan voorleggen. Alles wijst er dan ook op dat u moedwillig documenten achterhoudt van de Belgische asielinstanties daar ze mogelijk informatie bevatten waarvan u niet wilt dat die gekend is. In dit kader wenst het CGVS tevens op te merken dat u op deze wijze nooit de leeftijd van uw dochter heeft aangetoond. Dat u haar paspoort niet voorlegt doet dan ook vermoeden dat u de werkelijke leeftijd van uw dochter tracht te verbergen. Er zijn bovendien meerdere elementen die dit vermoeden bevestigen. Zo is het bijzonder opvallend dat uw zoon en dochter maar liefst 28 jaar met elkaar verschillen. Daarnaast verklaarden zowel u als uw dochter dat uw dochter en haar echtgenoot een leeftijdsverschil hebben van twee jaar (CGVS 2/05/2019, p.8; CGVS dochter, p.8).*

Uit het Griekse document van uw schoonzoon blijkt echter dat hij geboren is in 1998, hetgeen betekent dat uw dochter in 2000 zou geboren zijn en dus niet in 2002 zoals u zelf stelt. Wat er ook van zij, u houdt duidelijk informatie betreffende uw dochter achter waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen reeds op losse schroeven komt te staan."

Waar verzoekster in haar verzoekschrift stelt als volgt: "*Verzoekster volhardt in haar standpunt dat ze geen taskara en paspoort van haar dochter kan voorleggen.*", dient erop gewezen dat het louter herhalen van en volharden in reeds eerder afgelegde verklaringen op zich niet volstaat teneinde de pertinente motivering aangaande deze verklaringen in de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. De commissaris-generaal stelt immers terecht vast dat verzoekster enerzijds verklaart dat haar origineel paspoort door de smokkelaar werd afgenomen waar zij anderzijds haar origineel paspoort en taskara voorlegt tijdens het persoonlijk onderhoud van haar dochter. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan verzoeksters bewering dat het origineel paspoort van haar dochter eveneens door de smokkelaar zou zijn afgenomen. Dat geen enkel identiteitsdocument betreffende verzoeksters dochter wordt voorgelegd, doet dan ook vermoeden dat verzoekster informatie voor de Belgische asielinstanties verborgen tracht te houden. Bovendien doet dit eveneens twijfels ontstaan over de identiteit van verzoeksters dochter en mede gelet op het grote leeftijdsverschil tussen verzoeksters zoon en dochter (zie *infra*), ook over de verwantschapsband tussen verzoekster en haar dochter. Immers, in de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal tevens terecht dat ook de leeftijd van verzoeksters dochter allerm minst aannemelijk wordt gemaakt. Zo wijst de commissaris-generaal terecht op het grote leeftijdsverschil van 28 jaar tussen verzoeksters zoon en dochter. Tevens blijkt de opgegeven geboortedatum (2002) van verzoeksters dochter niet te rijmen met hun verklaring dat verzoeksters dochter twee jaar jonger is dan haar echtgenoot die blijkens de bijvoegde Griekse documenten van deze echtgenoot werd geboren in 1998. Dat de verklaringen van verzoekster en haar dochter over de overige kinderen van verzoekster die op jonge leeftijd overleden, gelijklopend zouden zijn, doet geen afbreuk aan deze voorgaande vaststellingen. Tevens dient erop gewezen dat de bewijslast *in casu* in beginsel op verzoeksters schouders rust en dat het dan ook aan haar toekomt om haar verklaringen, waaronder deze met betrekking tot de identiteit en de leeftijd van haar dochter, *in concreto* aannemelijk te maken, *quod non*. Het komt in deze niet aan de asielinstanties toe te bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en evenmin om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Aldus kan verzoekster niet worden bijgetreden waar zij in haar verzoekschrift stelt als volgt: "*Het dient te worden benadrukt dat de verwerende partij haar buikgevoelens niet steunt op grond van bewijzen, zodat verzoekster dan ook de gunst van twijfel te worden gegund.*" Temeer daar de voorgaande vaststellingen geenszins zouden zijn gebaseerd op een "*buikgevoel*" van de commissaris-generaal, maar steun vinden in de verklaringen van verzoekster en de door haar voorgelegde documenten in het administratief dossier.

De Raad merkt bovendien op dat in het voorgelegde paspoort van verzoekster staat vermeld dat zij werd geboren op 5 maart 1958, terwijl zij in haar "verklaring volgend verzoek" weliswaar haar geboorteplaats wijzigt van Mirzaulang naar Kabul, doch volhardt in haar eerder opgegeven geboortedatum van 21 februari 1953 (administratief dossier, stuk 25A "verklaring volgend verzoek", verklaringen 4 en 5). Hierdoor komen verzoeksters verklaringen over haar identiteit, en in het verlengde hiervan haar verklaringen over de identiteit van haar dochter, eens te meer op de helling te staan.

2.3.2.5. Tevens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoekster geenszins haar beweerdde problemen als alleenstaande vrouw in Kabul *in concreto* aannemelijk maakt, temeer daar verschillende vaststellingen doen besluiten dat verzoekster essentiële informatie achterhoudt betreffende haar netwerk in de stad Kabul wat doet besluiten dat zij in deze stad wel degelijk kan rekenen op de steun van meerdere personen:

"Daarnaast kan tevens worden vastgesteld dat u essentiële informatie achterhoudt betreffende uw netwerk in Kabul. Zo kon u allereerst niet op doorleefde wijze vertellen over de periode van drie jaar waarin u zonder uw man leefde in Kabul (CGVS 5/03/2019, p.5). U gevraagd naar welke problemen u kende als alleenstaande vrouw in Kabul kwam u immers niet verder dan de verklaring dat u heel veel problemen kende, maar u slaagde er ondanks verschillende vragen niet in om deze problemen te concretiseren (CGVS 5/03/2019, p.4, 5, 6, 8). U sprak alleen van medische problemen, maar deze staan los van uw bewering alleenstaand te zijn (CGVS 5/03/2019, p.5). Bovendien staat uw verklaring Afghanistan te hebben verlaten omdat u er als alleenstaande vrouw niet kon leven rechtlijnig tegenover uw verklaring dat u nog drie jaar na de dood van uw man in Afghanistan leefde (CGVS 5/03/2019, p.5). Uw bewering dat u zodanig lang moest wachten op geld om de smokkelaar te kunnen betalen biedt hierbij geen verschoning aangezien u duidelijk wel kon rekenen op de financiële steun van uw zoon (zie betaalbewijzen zoon in administratief dossier). Uw beperkt doorleefde verklaringen over uw leven

als alleenstaande vrouw in Kabul doen dan ook vermoeden dat u in feite wel op een netwerk kon rekenen in Afghanistan. Deze veronderstelling wordt bevestigd door uw tegenstrijdige verklaringen over het netwerk waarop u in Afghanistan kon rekenen. Zo hield u aanvankelijk voet bij stuk dat u op niemand kon rekenen in Kabul tot u geconfronteerd werd met de verklaring in uw eerste verzoek om internationale bescherming dat uw dochter getrouwd was (CGVS 2/05/2019, p.7). Slechts na deze confrontatie gaf u aan dat uw dochter getrouwd was met een man uit Kabul en dat hij verschillende maanden bij u inwoonde (CGVS 2/05/2019, p.7-8). Hieruit blijkt echter duidelijk dat u in feite geen alleenstaande vrouw was. Bovendien heeft uw schoonzoon nog een broer, een zus, een moeder, een nonkel langs moederszijde en een nonkel langs vaderszijde die allen in Kabul wonen (CGVS 2/05/2019, p.8; CGVS dochter, p.9). Wanneer u vervolgens verder bevraagd werd over de organisatie van het huwelijk bleek dan weer dat u hiervoor kon rekenen op een netwerk van verre familieleden (CGVS 2/05/2019, p.8). Ook bij het regelen van de begrafenis van uw man kon u blijkbaar rekenen op de steun van zijn familie en die van de Hazaragemeenschap (CGVS 5/03/2019, p.9). Daarnaast kon het CGVS het dossier van uw zoon, A.M. (O.V.: 5.094.614), raadplegen. Ter volledigheid wenst het CGVS op te merken dat dit dossier werkelijk uw zoon betreft aangezien de verklaringen van u en uw zoon M. overeenkomen. Zo verklaarden jullie allebei onder meer dat M. reeds in Afghanistan getrouwd was en een zoon genaamd Mustafa uit dit eerste huwelijk heeft (CGVS 2/05/2019, p.3). U herkende tevens de naam van de eerste vrouw van uw zoon (CGVS 2/05/2019, p.3). U benadrukte eveneens dat u ook gekend bent als Fatima, de naam die uw zoon voor u gebruikt (CGVS 2/05/2019, p.5). In de vergelijking van jullie beider dossiers kwam echter een grote tegenstrijdigheid aan het licht. Uw zoon verklaarde immers dat hij op het moment van zijn verzoek om internationale bescherming in 2001 een broer genaamd Jawid had die toen tien jaar oud was (zie gehoorverslag zoon in administratief dossier). U, daarentegen, verklaarde herhaaldelijk dat u slechts een zoon had en dat dit de man is waarbij u in België verblijft (CGVS 2/05/2019, p.3, 5). Geconfronteerd met de verklaring van uw zoon ontkende u deze verklaring ten stelligste (CGVS 2/05/2019, p.5-6). Ook na herhaaldelijke confrontaties, de uitleg van het belang van eerlijke verklaringen en een pauze waarin u samen met uw dochter over een geschikt antwoord kon bezinnen, bleef u de verklaring van uw zoon ontkennen (CGVS 2/05/2019, p.5-6). Uiteindelijk beweerde u dat dit misschien wel een van de kinderen kon zijn die u heeft gekregen, maar dat hij overleed op jonge leeftijd (CGVS 2/05/2019, p.6). U gaf echter aan dat de drie andere kinderen die u ooit heeft gekregen buiten R. en M. allemaal stierven op een leeftijd van twee of drie jaar, de zoon Jawid waar M. over sprak was echter al tien jaar oud ten tijde van diens interview (CGVS 2/05/2019, p.6). Wanneer u ook met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd verklaarde u plotseling dat u misschien wel een zoon had die ouder was wanneer die overleed, maar u kon zich dat niet precies herinneren (CGVS 2/05/2019, p.7). Deze verklaring kan echter allerminst overtuigen. Het verlies van een kind is immers voor iedere ouder een zeer traumatische ervaring. Het lijkt dan ook weinig waarschijnlijk dat u zou vergeten dat u een kind verloor dat ouder was dan tien jaar. Alles wijst er dan ook op dat u nog een tweede zoon heeft die in Afghanistan leeft. U gaf overigens aan dat er geen reden was voor uw zoon om over het bestaan van deze broer te liegen bij zijn verzoek om internationale bescherming (CGVS 2/05/2019, p.6). Ook wat betreft uw eigen broers en zussen legde u dubieuze verklaringen af. Zo beweert u heden dat u geen enkele broer of zus heeft en dat zij allemaal bij hun geboorte zijn gestorven (CGVS 5/03/2019, p.5). Bij uw eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde u echter dat u meerdere zussen had. Geconfronteerd met deze verklaring beweerde u dat de smokkelaar u dat deed zeggen (CGVS 2/05/2019, p.4). Het CGVS ziet echter geen reden waarom u in het kader van herkomstfraude zou liegen over het bestaan van zussen. Ook u kon hier geen verklaring voor geven (CGVS 2/05/2019, p.4). Ook wat betreft het gebrekkig contact met uw schoonbroer in Kabul konden uw verklaringen niet overtuigen. Zo gaf u eerst aan dat u een slecht contact had met hem omdat zijn vrouw niet zedig was (CGVS 5/03/2019, p.6). Indien u werkelijk nood had aan een netwerk in Kabul, kan evenwel van u verwacht worden dat u door deze onzedigheid doorkijkt en beroep deed op deze hulp. Later gaf u dan weer aan dat het gebrekkig contact te wijten was aan het feit dat uw man en zijn broer slechts halfbroers waren (CGVS 2/05/2019, p.4). Deze verklaring is niet alleen volledig in strijd met uw eerder verklaring waardoor ze beiden weinig overtuigend zijn, bovendien heeft u niet concreet kunnen verklaren waarom ze als halfbroers niet met elkaar optrokken (CGVS 2/05/2019, p.4). Bovenstaande doet vermoeden dat u in Kabul kan reken op de steun van minstens enkele van volgende personen: uw schoonzoon en diens familie, de stiefbroer van uw man, uw zoon Jawid, uw eigen zussen, uw verre familie, de familie van uw man en de Hazara-gemeenschap."

Waar verzoekster in haar verzoekschrift stelt als volgt: "In de bestreden beslissing wordt echter aangehaald dat verzoekster sprak over medische problemen. Hoe dit zou losstaan van haar bewering alleenstaande vrouw te zijn, is voor verzoekster een raadsel.", dient erop gewezen dat de door verzoekster aangehaalde medische problemen geen nexus vertonen met de door haar voorgehouden problemen als alleenstaande vrouw. Deze medische problemen vloeien immers niet voort uit haar

voorgehouden profiel van alleenstaande vrouw in Kabul. Aangaande dit profiel komt verzoekster voor het overige immers niet tot het afleggen van concrete, gedetailleerde en doorleefde verklaringen, hetgeen de geloofwaardigheid ervan ondermijnt. Dit klemmt des te meer daar zij nog gedurende drie jaar na het overlijden van haar echtgenoot in Kabul bleef wonen tot aan haar vertrek naar België. Dat verzoekster moest wachten totdat zij voldoende geld had verzameld om de smokkelaar te kunnen betalen, valt niet te rijmen met de vaststelling dat uit de voorgelegde betalingsbewijzen (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) blijkt dat haar in België verblijvende zoon op minder dan één jaar tijd (16 december 2014 – 8 september 2015) 3860 euro heeft overgemaakt, zodat bezwaarlijk kan worden aangenomen dat verzoekster niet over voldoende financiële middelen beschikte om Afghanistan te verlaten, temeer daar zij in Kabul wel degelijk over een netwerk blijkt te beschikken.

Immers, naast de financiële steun van haar in België verblijvende zoon, kon verzoekster blijkens de pertinente motivering in de bestreden beslissing in Kabul tevens tekenen op de steun van meerdere personen: haar schoonzoon en diens familie, de stiefbroer van haar echtgenoot, haar andere zoon J., haar zussen, haar verre familie, de familie van haar echtgenoot en de Hazaragemeenschap. In haar verzoekschrift wijst zij met betrekking tot de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid inzake haar zoon J. op haar profiel. Het loutere feit dat verzoekster beweert dat zij een oude en ongeletterde Afghaanse vrouw en weduwe is die behoort tot de minderheidsgroep van de Hazara's, doet echter geen enkele afbreuk aan de terechte vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeksters in België verblijvende zoon melding maakte van een broer J. die in 2001 tien jaar oud was, waar verzoekster van deze zoon geen melding maakte en enkel drie andere kinderen vermeldde die overleden op de leeftijd van twee à drie jaar. Op welke wijze het feit dat verzoeksters dochter is gehuwd een *"objectief gegeven [zou zijn] dat kan aanwijzing zijn voor de preciaire financiële situatie van verzoekster"*, kan niet worden ingezien en wordt evenmin door verzoekster *in concreto* uiteengezet in haar verzoekschrift. Dat verzoekster financiële ondersteuning kreeg van haar zoon vanuit België, betekent evenmin op zich dat verzoekster zich in Kabul als alleenstaande vrouw in dermate preciaire (financiële) omstandigheden bevond dat zij heden ingeval van terugkeer nood zou hebben aan internationale bescherming. Bovendien toont het ontvangen van financiële steun vanuit België op zich evenmin aan dat verzoekster, naast deze steun vanuit België, op geen enkele andere ondersteuning kon rekenen. Verzoeksters verblijf in Kabul gedurende drie jaar na het overlijden van haar echtgenoot tot aan haar vertrek naar België, vormt, zoals hoger reeds aangehaald, wel degelijk een negatieve indicatie voor haar bewering dat gedurende deze tijd als alleenstaande vrouw zonder ondersteuning van een netwerk in Kabul zou hebben verbleven. Waar verzoekster verwijst naar en citeert uit een rapport betreffende de situatie van weduwen in Afghanistan, dient erop gewezen dat dit louter algemene informatie betreft, die geen betrekking heeft op haar persoon en die op zich dan ook niet kan volstaan teneinde een gegronde vrees voor vervolging in haar hoofde *in concreto* aannemelijk te maken. Hiervoor is reeds komen vast te staan dat verzoekster er allerminst in slaagt om aan de hand van concrete, gedetailleerde en doorleefde verklaringen aannemelijk te maken dat zij in Kabul problemen heeft gekend als alleenstaande vrouw. Hetzelfde geldt voor waar verzoekster verwijst naar en citeert uit de richtlijnen van UNHCR met betrekking tot risicoprofielen in hoofde van Afghaanse asielzoeksters. Voor het overige voert verzoekster geen enkel concreet en inhoudelijk verweer met betrekking tot de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motivering.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan verzoeksters bewering dat zij als alleenstaande vrouw in Kabul problemen zou hebben gekend die heden aanleiding zouden geven tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in haar hoofde.

2.3.2.6. Voorts motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoekster geen concrete elementen aanhaalt waaruit blijkt dat zij werd vervolgd in Kabul:

"Verder haalt u geen elementen aan die er op wijzen dat u vervolgd werd in Kabul. U werd hier ruimschoots de kans toe geboden en herhaaldelijk naar gevraagd in uw twee interviews, maar telkens gaf u aan dat er geen andere problemen waren dan de problemen die u kende als alleenstaande vrouw (CGVS 5/03/2019, p.8). Uw dochter haalde evenwel aan dat er af en toe telefoontjes kwamen en dat uw huis bekogeld werd met stenen, maar u laat het na hier enig bewijs van voor te leggen (CGVS dochter, p.11.). Deze problemen zouden bovendien sterk verminderd zijn van zodra uw schoonzoon bij u introk (CGVS dochter, p.12)."

Dienaangaande voert verzoekster geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in haar verzoekschrift, zodat deze motivering onverminderd overeind blijft.

2.3.2.7. Tevens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoekster niet *in concreto* aannemelijk maakt dat zij ingeval van terugkeer naar Afghanistan vervolging zou vrezen omwille van haar etnische origine als Hazara en/of haar sjiitische geloofsovertuiging:

*“Wat betreft uw verklaring dat **alle Hazara vervolgd worden in Afghanistan** dient te worden opgemerkt dat in het Easo rapport “Individuals targeted by armed actors in the conflict” van december 2017 gesteld wordt dat de taliban geen etnische of sektarische agenda hebben, maar alle Afghanen trachten te verenigen in hun strijd tegen de buitenlandse aanwezigheid en de huidige overheid. In dit rapport wordt er melding gemaakt van twee voornaamste soorten aanslagen waarbij Hazara’s het slachtoffer werden: aanslagen in grote steden tegen plaatsen waar sjiieten samen komen en voorvallen waarbij Hazara’s onderweg tegengehouden en vervolgens veelal ontvoerd worden. Het rapport verduidelijkt evenwel dat het viseren van reizende Hazara’s niet alleen afgenomen is, maar vooral dat bij de meeste van deze incidenten de Hazara’s niet gevisieerd werden omwille van het behoren tot hun etnische of religieuze groep. Door uw loutere vage verwijzing naar de houding van de taliban ten opzichte van de Hazara’s en het onderstrepen van de incidenten met reizende Hazara’s slaagt u er allerminst in aan te tonen dat er voor u persoonlijk een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade is enkel omdat u het sjiitisch geloof aanhangt of tot de groep der Hazara’s behoort.”*

Dienaangaande voert verzoekster geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in haar verzoekschrift, zodat deze motivering onverminderd overeind blijft.

2.3.2.8. Met betrekking tot de door verzoekster voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

*“De **documenten** die u voorlegt kon bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw paspoort en tazkara tonen immers uw herkomst uit Kabul en uw identiteit aan, hetgeen niet betwijfeld wordt. De betalingsbewijzen van de financiële steun die u van uw zoon hier in België ontving bewijzen enkel dat u kon rekenen op steun van uw familie, hetgeen eveneens niet betwijfeld wordt. Het ontvangen van financiële steun betekent immers niet dat u niet kon rekenen op een netwerk in Kabul. Aan de hand van de Griekse documenten van uw schoonzoon en de huwelijksfoto's heeft u het huwelijk van uw dochter en de verblijfplaats van uw schoonzoon enigszins weten aantonen, maar ook deze informatie wordt niet door het CGVS in twijfel getrokken. Tot slot legt uw advocaat bij de opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud de nadruk op het huwelijk van uw dochter. Hierbij dient allereerst opgemerkt te worden dat alles er op wijst dat uw dochter ouder is dan de leeftijd die u beweert. Aangezien haar leeftijd op geen enkele wijze werd aangetoond zijn er niet voldoende aanwijzingen om te spreken van een kindhuwelijk. Uit de verklaringen van R.A. blijkt overigens geenszins dat er sprake was van dwang om te trouwen. Zo verklaarde ze immers dat ze instemde met het huwelijk en alles wat hier verder bij kwam kijken (CGVS dochter, p.9).”*

Waar verzoekster dienaangaande in haar verzoekschrift stelt als volgt: *“De verwerende partij stelt dat verzoekster dochter ouder is dan de leeftijd die verzoekster beweert en dat er daarom niet voldoende aanwijzingen zijn om te spreken van een kindhuwelijk. Er zijn in deze zaak nochtans heel veel elementen die de kwetsbaarheid van zowel verzoekster als haar dochter kunnen aantonen.”*, dient erop gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat de identiteit van verzoeksters dochter allerminst vaststaat, onder meer gelet op de tegenstrijdigheden met betrekking tot haar leeftijd. In zoverre verzoekster verwijst naar haar voorgehouden profiel van alleenstaande vrouw, dient erop gewezen dat hoger tevens reeds is komen vast te staan dat aan dit profiel geen geloof kan worden gehecht en dat verzoekster in Kabul wel degelijk op de ondersteuning van een netwerk kon rekenen. Waar verzoekster verwijst naar en citeert uit rapporten met betrekking tot kindhuwelijken, dient erop gewezen dat dit louter algemene informatie betreft die geen betrekking heeft op haar persoon of deze van haar dochter en die aldus niet kan volstaan teneinde een gegronde vrees voor vervolging in haar hoofd *in concreto* aannemelijk te maken. De vaststelling dat verzoeksters dochter zelf verklaarde dat zij instemde met het huwelijk en wat hierbij kwam kijken, toont genoegzaam aan dat er *in casu* geen sprake is van dwang bij het huwelijk van verzoeksters dochter. In zoverre verzoekster aanvoert dat dit huwelijk (mede) werd ingegeven door een nood aan veiligheid daar zij als alleenstaande vrouwen in Kabul leefden, dient erop gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters voorgehouden profiel als alleenstaande vrouw.

2.3.2.9. Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoekster er geenszins in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.10. Het voorgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoeksters vluchtrelaas, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

*“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018** (pag.1, 71-77 en 83-84, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.*

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; en de **COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_cit_y_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties,

diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Kabul als alleenstaande vrouw moet opgemerkt worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid die verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u een alleenstaande vrouw zou zijn maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van

een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.”

De informatie aangehaald in het verzoekschrift ligt in dezelfde lijn als de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier en rechtsplegingsdossier, stuk 9) en is dan ook niet van aard op de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde analyse een ander licht te werpen. Uit de informatie toegevoegd aan de aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 9) blijkt dat de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde analyse heden nog steeds correct en actueel is. Waar verzoekster wijst op de socio-economische situatie in de stad Kabul, dient vastgesteld dat zij nalaat *in concreto* aannemelijk te maken dat er in haar hoofde sprake is van persoonlijke omstandigheden die blijf geven van dermate preciaire levensomstandigheden dat zij persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Kabul, temeer daar hoger reeds is komen vast te staan dat geen geloof kan worden gehecht aan haar voorgehouden profiel van alleenstaande vrouw. Verzoeksters sjitische geloofsovertuiging en haar etnische origine als Hazara, net als haar profiel van alleenstaande vrouw, kwamen hoger reeds aan bod bij de beoordeling van haar vrees voor vervolging en van haar reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Deze kunnen bijgevolg evenmin in aanmerking worden genomen als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kunnen verhogen.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER